

Η **Ιόλη Ανδρεάδη** παρουσιάζει από 17 Οκτωβρίου στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης την **Οικογένεια Τσέντσι**, μία θεατρική πρόταση η οποία βασίζεται δραματουργικά στο θεατρικό έργο Οι Τσέντσι του **Αρτώ** και στην πραγματική ιστορία από το ομώνυμο χρονικό του **Σταντάλ**.

Με αυτή λοιπόν τη αφορμή, η νεαρή ηθοποιός **Ελεάνα Καυκαλά** μας μίλησε για την ιστορία μιας άλλης εποχής που «έχει λόγο ύπαρξης στο σήμερα», για τον δικό της -πολλαπλών ερμηνειών- ρόλο στη παράσταση, καθώς και για το να είσαι ηθοποιός στην δύσκολη εποχή που διανύουμε...

Όπως αναφέρει και η ίδια, «σε μία κοινωνία της προσφυγιάς, εσωτερικής και εξωτερικής, ο ηθοποιός θα είναι κρίμα να γίνει ο μόνος που δεν μετακινείται».

Όταν υπάρχουν νέοι καλλιτέχνες που δεν βρίσκονται “αλλού”, αντιθέτως έχουν άποψη και την καταθέτουν, μπορούμε και οφείλουμε να τους “ακούμε”!

Συνέντευξη: Ερριέττα Μπελέκου

Culturenow.gr: *Ας ξεκινήσουμε με την απόφαση να γίνετε ηθοποιός... Ποια ήταν τα ερεθίσματα που σας έφεραν στο κόσμο του θεάτρου και τί σημαίνει για σας προσωπικά η ενασχόληση με αυτή την Τέχνη;*

Ελεάνα Καυκαλά: Κοντά στο θέατρο ήρθα γιατί ξεκίνησα πολύ μακριά από αυτό. Δεν έβλεπα θέατρο από μικρή ηλικία, ούτε ήξερα ότι ήθελα να γίνω ηθοποιός. Μου φαινόταν κάτι που δεν θα μπορούσα να κάνω γιατί «παραήταν ωραίο και δύσκολο για να το καταφέρω». Ένα ταξίδι μου ήταν που με έφερε αντιμέτωπη με αυτή μου την επιθυμία -να κάνω θέατρο- και μου πήρε αρκετό καιρό για να παραδεχτώ ότι αυτό ήθελα στ' αλήθεια να κάνω. Προσωπικά, θέλω να είμαι στο θέατρο γιατί δεν μου αρέσει η πραγματικότητα όπως είναι φτιαγμένη γύρω μας και πιστεύω βαθιά και στην ανάγκη αλλά και στη δυνατότητα της να αλλάξει. Ένας άλλος κόσμος πρέπει να πάρει την θέση τούτου εδώ. Το θέατρο είναι αυτό: η πίστη σε μια πραγματικότητα κάπου παραδίπλα από την δική μας.

Cul. N.: *Το καλοκαίρι που μας πέρασε αποφοιτήσατε με άριστα από τη Δραματική Σχολή του Ωδείου Αθηνών. Θα μπορούσατε να συμπυκνώσετε μέσα σε λίγες φράσεις τα πιο σημαντικά “εφόδια” που σας έδωσαν οι δάσκαλοί σας;*

Ε. Κ.: Υπομονή, επιστροφή στα βασικά και στα θεμελιώδη, αναζήτηση του χιούμορ, βαθιές αναπνοές, μεγάλες ερωτήσεις, δύσκολες απαντήσεις, να είσαι στην ώρα σου, να εμπιστεύεσαι και μαζί να αμφισβητείς τα πάντα. Να πιστεύεις σε μια ομάδα, να μην ξεχνάς τον εαυτό σου μέσα σ' αυτήν. Μεγάλοι μου δάσκαλοι ήταν για μένα και οι συμμαθητές μου.

Cul. N.: *Με την έναρξη της φετινής θεατρικής περιόδου πρόκειται να κάνετε το πρώτο επαγγελματικό σας βήμα πάνω στο θεατρικό σανίδι, και συγκεκριμένα στην παράσταση Οικογένεια Τσέντσι. Ποια ήταν η πρώτη σας σκέψη μόλις διαβάσατε αυτό το κείμενο; Περιγράψτε μας την Οικογένεια Τσέντσι, ιδωμένη μέσα από τα δικά σας μάτια...*

Ε. Κ.: Η οικογένεια Τσέντσι είναι κάτι που έρχεται από μία άλλη εποχή, από έναν άλλο χώρο και χρόνο. Όταν διαβάζουμε μια ιστορία από τα παλιά δύο είναι οι διαθέσεις που κυρίαρχα αποκτούμε -πολλές μάλλον, αλλά σε δύο απ' αυτές θέλω να σταθώ: νοσταλγία ή ασφάλεια. Όταν πρόκειται για μια όμορφη, παραμυθένια αφήγηση, η τάση αυτού που την ακούει είναι να την νοσταλγήσει, να επιθυμήσει την επιστροφή σ' αυτόν τον τόπο και τον χρόνο που μας εξιστορούνται. Όταν η ιστορία είναι αποτρόπαιη όμως; Τότε.. ανακουφίζομαστε γιατί είναι κάτι που «έγινε και δεν θα ξαναγίνει. Τώρα οι άνθρωποι

ξέρουν». Όταν διάβαζα το κείμενο της παράστασης χαμογέλαγα γιατί σε κάθε σελίδα που γυρνούσα αναρωτιόμουν αν ο σαδιστής, κυνικός, εγκληματίας Τσέντσι, αν η βασανισμένη του οικογένεια και ο αδίστακτος περίγυρός τους είναι πράγματι πρόσωπα μιας άλλης εποχής. Δεν είναι όμως. Το ωραίο με το κείμενο αυτό είναι ότι δημιουργεί την αναγκαία «ασφάλεια» και απόσταση για να συλλάβει κανείς την ουσία μιας ιστορίας από τα παλιά, σήμερα.

Cul. N.: *Γύρω από ποιούς βασικούς, θεματικούς άξονες κινείται η παράστασή σας; Πώς διαχειρίζεστε σκηνικά τις έννοιες «οικογένεια» και «σκληρότητα»;*

Ε. Κ.: Πατριαρχία, δίκαιο -άδικο, οικογένεια, θεσμοί και «τάξη των πραγμάτων», α-νομήματα, εκδίκηση, ένας κόσμος που δεν αλλάζει όσο η σιωπή κυριαρχεί, είναι μερικές από τις φράσεις που μου έρχονται στο νου ως αναφορές της παράστασης. Σκηνικά οι έννοιες «οικογένεια» και «σκληρότητα» πάνε μαζί και αντιμετωπίζονται μέσα από την αντίσταση σε έναν προφανή συσχετισμό τύπου οικογένεια = αβρότητα, αγκαλιά, επαφή ή **σκληρότητα**= αγριότητα, βία επί σκηνής. Ο δρόμος για την ανάδειξη αυτών των εννοιών μπορεί να περνάει από την ασφυξία που δημιουργεί μια -κατ' επίφαση- καθαρότητα, ένας καθωσπρεπισμός, μια «τακτοποίηση» σε ένα πολύ συγκεκριμένο σχήμα μιας βιτρίνας όπου οι κινήσεις όλων είναι πολύ συγκεκριμένες και προαποφασισμένες. Αυτή είναι και η κατεύθυνση που διερευνούμε στην παράσταση αυτή.

Cul. N.: *Πείτε μας λίγα λόγια για τον «μπαλαντέρ» τον επινοημένο χαρακτήρα που ενσαρκώνετε και για τα πρόσωπα που πρόκειται να “φέρει” επί σκηνής. Τί σας δυσκολεύει και τί σας γοητεύει σε αυτό τον -πολλαπλών ερμηνειών- ρόλο;*

Ε. Κ.: Καμίλλο (= καρδινάλιος, δεξί χέρι του πάπα), Ανδρέας (= υπηρέτης του Τσέντσι), Ορσίνο (νεαρός κληρικός που συνδέεται με την Βεατρίκη), Λουκρητία (= σύζυγος του Τσέντσι και μητριά της Βεατρίκης) είναι οι τέσσερις πλευρές που ο Μπαλαντέρ φέρνει πάνω στη σκηνή. Είναι οι άνθρωποι - συμπληρώματα της ακρότητας που διαπραγματεύονται από κειμένου ο κόμης Τσέντσι και η Βεατρίκη. Μια περίεργη

κουστωδία που επιλέγει κάθε φορά το πρόσωπο με το οποίο θα συνδιαλλαγούν πατέρας και κόρη, σαν ένας χορός που πλαισιώνει τα βασικά πρόσωπα του δράματος και έχει τα χαρακτηριστικά ενός ευρύτερου κοινωνικού πλήθους που υπαγορεύει κάθε στιγμή το «σωστό» και το «λάθος». Το πιο δύσκολο σε σχέση με αυτό τον ρόλο είναι ότι ο Μπαλαντέρ στην πραγματικότητα έχει μία φωνή, ένα σώμα, όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι ένας. Όσο διαφορετικοί κι αν είναι οι επιμέρους ρόλοι μεταξύ τους, έχουν έναν κοινό παρονομαστή, ένα αόρατο νήμα που τους συνδέει, πέρα από το προφανές που είναι ότι τους υποδύεται μία και όχι περισσότεροι ηθοποιοί. Αυτόν τον κοινό παρονομαστή έπρεπε να βρω. Ένωθα ένας ντετέκτιβ που έπρεπε να βρει τη λύση σε ένα φόνο. Δύσκολο και γοητευτικό μαζί.

Cul. N.: Ποια είναι η εμπειρία σας από τη συνεργασία με την Ιόλη Ανδρεάδη αλλά και με τους υπόλοιπους εκλεκτούς συντελεστές της παράστασης;

Ε. Κ.: Διακινδυνεύω να φανώ στερεοτυπική, αλλά θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που στην πρώτη μου δουλειά συνυπάρχω με αυτούς τους ανθρώπους. Από την ημέρα που γνώρισα την Ιόλη κατάλαβα ότι έχω απέναντί μου έναν άνθρωπο με μια πολύ ωραία επιθυμία και αγωνία για την δουλειά του και μαζί ένα ενδιαφέρον να τα επικοινωνήσει όλα αυτά στους συνεργάτες της, να τους κάνει συμμετόχους στο όραμά της. Μπόρεσα να «δω» όλη την διαδικασία μιας παράστασης, από τις πρώτες αναγνώσεις μέχρι το ανέβασμα, με βάθος και ανθρωπιά. Με τον Μιλτιάδη (Φιορέντζη) και τη Μαρία (Προϊστάκη) η διαδικασία έγινε απλή, αλλά όχι «εύκολη», απλοϊκή. Κι αυτό ήταν όμορφο. Τα πράγματα, όπως άρχισαν και συνέχιζαν να «τοποθετούνται» από όλους τους συντελεστές είχαν νόημα.

Cul. N.: Ο Αρτώ έλεγε πως: “Αν το θέατρο θέλει να μας ξαναγίνει αναγκαίο, πρέπει να μας δώσει όλα αυτά τα στοιχεία που υπάρχουν στον έρωτα, το έγκλημα, στον πόλεμο ή στην τρέλα”. Η σκοτεινή και αιματοβαμμένη ιστορία της οικογένειας Τσέντσι, που έζησε τον 16ο αιώνα στη Ρώμη, γιατί μας αφορά σήμερα; Τί πιστεύετε ότι μπορεί να προσφέρει αυτή η παράσταση στους θεατές, αλλά και σε σας την ίδια;

Ε. Κ.: Αφού επικαλείστε τον Αρτώ, γρήγορα μπορώ να απαντήσω ότι η ιστορία της οικογένειας Τσέντσι έχει πολλά και από τα τέσσερα: έρωτα –για την ζωή, τον θάνατο, την διαστροφή-, έγκλημα –και δίκαιο και άδικο μαζί-, πόλεμο –ενάντια στην εξουσία αλλά και για λογαριασμό της-, τρέλα –εκεί που τα όρια του σωστού και του λάθους θολώνουν. Δεν είναι όμως μόνο αυτά που την καθιστούν μια ιστορία με λόγο ύπαρξης στο σήμερα. Είναι, κυρίως, το ότι η ιστορία των Τσέντσι είναι μια ιστορία αναφοράς σε έναν κόσμο που καταρρέει, που ακροβατεί ανάμεσα στο να βυθιστεί στον απόλυτο σκοταδισμό και στο να βρει τον τρόπο να παλέψει για να μείνει φωτεινός. Είναι η ιστορία μιας οικογένειας στην οποία όμως μπορούν να συναντηθούν οι ιστορίες ανθρώπων που δίνουν μάχες που δεν οδηγούν πουθενά, αλλά σε μια στιγμή μπορεί να οδηγήσουν κάπου. Δεν είναι άραγε ο κόσμος μας σήμερα ένας τέτοιος κόσμος; Ένας κόσμος που φαινομενικά έχει ζήσει και, δυστυχώς σε έναν μεγάλο βαθμό, αποδεχτεί μια σειρά από ήττες; Είναι όμως ταυτόχρονα και ένας κόσμος που έχει όλες τις προδιαγραφές για να ξεπεράσει το σκοτάδι του.

Cul. N.: *Στις μέρες που διανύουμε ένα μεγάλο ποσοστό των ηθοποιών βρίσκεται εκτός σκηνής ή εντός σκηνής άνευ αποδοχών. Πώς βλέπει τα πράγματα ένας νέος καλλιτέχνης και άνθρωπος που είναι αναγκασμένος να ξεκινήσει την επαγγελματική του πορεία σε μία τόσο δύσκολη οικονομική, κοινωνική και πολιτική συγκυρία;*

Ε. Κ.: Δύσκολα πολύ είναι τα πράγματα. Αυτό που με φοβίζει είναι ότι, καθώς περνάει ο καιρός, εμποδώνεται μια κατάσταση που λέει ότι ο ηθοποιός πρέπει να δουλεύει υπό οποιεσδήποτε συνθήκες γιατί με, κάποιον τρόπο, επιτελεί ένα λειτούργημα και πρέπει να συνεχίσει να το κάνει ακόμα και αν δεν μπορεί να ζει από αυτό. Τούτο αποτελεί την μία όψη του νομίσματος και δυστυχώς χρησιμοποιείται σαν άλλοθι για να συντηρηθεί «χωρίς πολλά-πολλά» μία κατάσταση που είναι ακραία προβληματική και φτιάχνει μια γραμμή παραγωγής ημι-εργαζόμενων/ ημι-άνεργων ηθοποιών. Επίσης αντιμετωπίζει τους ηθοποιούς σαν μία ελίτ, ως κάτι πέρα και έξω από μία κοινωνία, όπου οι άνθρωποι κάθε ειδικότητας παλεύουν για την καθημερινή τους επιβίωση, διεκδικούν τουλάχιστον να μην τους αφαιρεθούν κεκτημένα χρόνων, αλλά κυρίως την ελπίδα ότι μπορούν να ζήσουν με αξιοπρέπεια. Οι καλλιτέχνες οφείλουν να μην βρίσκονται «αλλού». Και το τελευταίο συνδέεται άμεσα με την δυνατότητα του ηθοποιού να παράγει και καλλιτεχνικά πράγματα που αφορούν στο σήμερα και που «κλείνουν το μάτι» σε ένα άλλο όραμα για το μέλλον. Σε μία κοινωνία της προσφυγιάς, εσωτερικής και εξωτερικής, ο ηθοποιός θα είναι κρίμα να γίνει ο μόνος που δεν μετακινείται.

Cul. N.: *Κλείνοντας, θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας τα επόμενα σχέδιά σας και ένα μεγάλο σας όνειρο για το μέλλον;*

Ε. Κ.: Θέατρο θέλω να κάνω που να λέει πράγματα και μακάρι να μπορώ. Είμαι χαρούμενη που μπορώ να κάνω αυτή τη δουλειά, αλλά δεν το θεωρώ καθόλου δεδομένο. Θέλω λοιπόν να εξακολουθήσω να είμαι χαρούμενη σ' αυτήν. Αυτό είναι και όνειρο και σχέδιο για το μέλλον.

*Φωτογραφίες: **Πάνος Μιχάλης**

Η «**Οικογένεια Τσέντσι**» παρουσιάζεται στο [Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης](#), από 17 Οκτωβρίου 2015.
Περισσότερες πληροφορίες.

Πηγή: **culturenow**